

внѣтренеъ намѣстованы въ сѣрдце то и мысли те . . . Колкѣ часто бывамъ принудѣвани да говоримъ и мысъ сами за насъ онова что въ казалъ свѧтый Апостолъ Павелъ за себеси: „Виждѫ инз закона во удехъ моихъ, „противъ воюющіхъ (кой то се бори.) Законъ „ума моего, и пакиающіхъ (кой то запаки- „нѣва.) ма закономъ грѣховнымъ, сѹщимъ „(кой то сѧ находи.) во удеахъ моихъ (а).

Това е сичкото, что ни недопоща да со отвѣтствавамъ на воля та на Премѣдраго и Есевлагаго Бога, на таа воля, комъ то показалъ онъ намъ въ наше то създание и искупленіе; а презъ онова бывамъ подфѣрлани на вѣда и премеждіе (заради това), за да можемъ да достигнемъ (и да прїимемъ) обѣщаніе то на вѣчно то блаженство.

Д.

Но обжрни тѣка вниманіе на оныя радости, (что са) въ блаженна та вѣчность, кои то никогда и съ ницио не премѣняватсѧ: кое прави (ны) да се не боимъ (мы) и отъ сама та смѣрть, но повыше да и желаемъ.

Смѣрть та за това напреща (понапредъ)

(а) Рим. гл. 3. ст. кр.